

ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ-ΤΑΞΙΚΟΣ

Στις 24 Φλεβάρη, με πρόφαση την υπεράσπιση του ρωσόφωνου πληθυσμού από τα φασιστικά τάγματα του ουκρανικού καθεστώτος, το ρωσικό κράτος εισβάλλει στην Ουκρανία, καθιστώντας γρήγορα σαφές ότι δε θα επιτρέψει την ένταξή της στο ΝΑΤΟ και την πρόσδεσή της στο δυτικό μπλοκ κυριαρχίας.

Πράγματι, τα τελευταία 8 χρόνια, ο ρωσόφωνος πληθυσμός της νοτιοανατολικής Ουκρανίας, με την ανοχή του ουκρανικού καθεστώτος που παρέχει ομπρέλα προστασίας σε εθνικιστικές παραστρατιωτικές ομάδες, βιώνει εκφοβισμό, άγριες διώξεις, απαγωγές, καταστροφές σπιτιών και δολοφονίες. Ωστόσο, είναι τουλάχιστον υποκριτικό από την πλευρά του ρωσικού κράτους να ισχυρίζεται ότι «κόπτεται» για την τύχη των ρωσόφωνων που ζουν στην Ουκρανία, την ίδια στιγμή που ο πληθυσμός της Ρωσίας ζει κάτω από ένα αυταρχικό-απολυταρχικό καθεστώς που συγκροτήθηκε πάνω στον φόβο και την καταπίεση. Ανατρέχοντας στο πρόσφατο παρελθόν, θα δούμε ομάδες αξιωματούχων που είχαν προνομιακές σχέσεις με το πρώην κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς να κατασκευάζουν το νέο δημοκρατικό καθεστώς πάνω στην όξυνση του εθνικισμού και του ρατσισμού, τον απόλυτο έλεγχο των ΜΜΕ, την καταστολή των αντιφρονούντων, την ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας και πολλές ακόμα καταπιεστικές-κατασταλτικές πρακτικές. Κι όλα αυτά, εκμεταλλευόμενες το ερημωμένο πεδίο των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων από τη χρόνια τρομοκρατία του σοβιετικού καθεστώτος. Είναι παραπάνω από προφανές, λοιπόν, ότι βασικός στόχος της ρωσικής ομοσπονδίας είναι να μην απεμπολήσει τον έλεγχο πάνω σε ένα κράτος στο οποίο χρόνια τώρα ασκούσε βαθιά επιρροή και εισέπραττε οικονομικά οφέλη από τον διαμετακομιστικό ρόλο του τελευταίου στην προώθηση των υδρογονανθράκων της.

Από την άλλη, όσον αφορά στην Ουκρανία και τη συγκρότησή της ως ανεξάρτητο κράτος, έπειτα από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, βυθίστηκε -όπως όλες σχεδόν οι πρώην σοβιετικές δημοκρατίες- περαιτέρω στη φτώχεια και την καταπίεση του πληθυσμού της. Από την σύστασή της, φλέρταρε ανάμεσα σε δύση και ανατολή ανάλογα με τα συμφέροντα των εκάστοτε προνομιούχων ομάδων, οι οποίες εναλλάσσονταν στην εξουσία υποβοηθούμενες από ένα περιβάλλον διαφθοράς σε όλα τα επίπεδα. Η φτώχεια, η εκμετάλλευση και η καταπίεση που υφίσταντο οι «από κάτω», καθώς και το όνειρό τους να γίνουν κομμάτι μιας ευρώπης δημοκρατικής και φαινομενικά ευημερούσας, γρήγορα μετέτρεψαν την κοινωνική δυσαρέσκεια σε οργή. Χιλιάδες άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους του Κιέβου και άλλων πόλεων, με επίκεντρο των εξελίξεων την πλατεία Μαϊντάν, το 2014. Αφορμή στάθηκε η απόφαση της τότε φιλορωσικής κυβέρνησης Γιανουκόβιτς να διακόψει τη διαδικασία σύνδεσης της Ουκρανίας με την ευρωπαϊκή ένωση. Ωστόσο, στις συγκρούσεις που ακολούθησαν με τις αστυνομικές δυνάμεις, οι φασιστικές-ακροδεξιές ομάδες ηγήθηκαν και καθόρισαν τις εξελίξεις, ενισχύοντας το μεταβατικό φιλοδυτικό καθεστώς ενσωματωμένες, πλέον, στον κρατικό μηχανισμό. Έκτοτε, τα φασιστικά τάγματα, όπως το τάγμα Αζόφ, δε σταμάτησαν να επιτίθενται στους ρωσόφωνους και σε όσες/ους αντιστέκονταν στο νέο καθεστώς εκμετάλλευσης.

«Πόλεμος είναι απλώς η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα» (Κλαούζεβιτς, Περί πολέμου)

Καθώς το ζήτημα της ενέργειας διαδραματίζει κομβικό ρόλο για το καπιταλιστικό οικοδόμημα, η παραγωγή, διακίνηση και κατανάλωσή της αποτελούσε ανέκαθεν σημαντικό παράγοντα ισχύος στα διεθνή τραπέζια συνομιλιών, βασικό στοιχείο διαμόρφωσης της θέσης και των αξιώσεων των εθνικών-κρατικών σχηματισμών και των οικονομικών ελίτ. Στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών, ο ενεργειακός έλεγχος καθορίζει την εξωτερική πολιτική, την άμυνα, τα επίπεδα στρατιωτικοποίησης των κρατών, αλλά και τα επίπεδα του κοινωνικού ελέγχου, φτάνοντας μέχρι και στη διενέργεια πολέμων, οι οποίοι, πέρα από τις καταστροφικές τους συνέπειες, αναδιατάσσουν τη γεωγραφία της ισχύος των κρατών.

Σ' αυτήν την εξελισσόμενη ενδοκυριαρχική διαμάχη, ενεργό ρόλο έχουν οι ΗΠΑ και η ΕΕ, με απώτερο στόχο την επαναδιευθέτηση της ισχύος τους στο γεωπολιτικό γίγνεσθαι. Χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ιδεωδών, αφενός επιβάλλουν οικονομικές κυρώσεις στο ρωσικό κράτος και στέλνουν οπλισμό στην Ουκρανία, αφετέρου ενισχύουν στρατιωτικά τις νατοϊκές τους θέσεις περιφερειακά της Ουκρανίας και της Ρωσίας.

Δεν πρέπει να παραλείψουμε και την εμπλοκή του ελληνικού κράτους, το οποίο έχει επιλέξει να συνταχθεί με το δυτικό κυριαρχικό μπλοκ. Η αποστολή όπλων στην Ουκρανία, η στρατιωτική ενίσχυση των θέσεων της βορειοατλαντικής συμμαχίας και η πρόσφατη «φιλοξενία» του ουκρανού προέδρου και των φασιστών του τάγματος Αζόφ στη βουλή το κατατάσσουν στα πλέον ενεργά μέρη της εκτυλισσόμενης πολεμικής σύγκρουσης. Επιπλέον, η γεωγραφική του θέση τού δίνει το «πλεονέκτημα» να διεκδικεί ενεργό ρόλο στον διακρατικό και καπιταλιστικό ανταγωνισμό στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου.

Ο πόλεμος και η ειρήνη των κυρίαρχων ρημάζει τις ζωές των όπου γης καταπιεσμένων

Ο πόλεμος που διεξάγεται στην Ουκρανία έχει αφήσει πίσω του ως τώρα χιλιάδες νεκρούς/ές και εγκλωβισμένους/ες στις πολιορκούμενες περιοχές. Εκτελέσεις αμάχων, βιασμοί, βασανισμοί, ισοπεδωμένες πόλεις και χωριά έρχονται να μας υπενθυμίσουν όλη τη φρίκη του πολέμου. Την ίδια στιγμή, εκατομμύρια εκτοπισμένες/οι αναγκάζονται να αφήσουν τις εστίες τους και να ψάξουν για ασφαλές καταφύγιο σε ευρωπαϊκές χώρες, ενώ στις πλάτες τους εκτυλίσσεται ένα παιχνίδι χυδαίου θεσμικού ανθρωπισμού που τους διαχωρίζει με ρατσιστικά κριτήρια από τους/τις υπόλοιπους/ες μετανάστ(ρι)ες, χωρίς βέβαια στην πράξη να διασφαλίζεται γι' αυτές/ούς ένα διαφορετικό μέλλον χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Πέρα από τις συνέπειες που υφίστανται όσες/οι βιώνουν τον πόλεμο, υπάρχουν και αυτές που έρχονται με μορφή ντόμινο για όλους τους «από κάτω» σε παγκόσμιο επίπεδο. Ο καπιταλισμός, μέσα από τις αλληπάλληλες «κρίσεις» των τελευταίων δεκαετιών και την διαχείρισή τους μέσω μιας συνθήκης διαρκούς «έκτακτης ανάγκης», ανοίγει συνεχώς νέα πεδία αναπαραγωγής, αναδιάρθρωσης και κερδοφορίας για να επιβιώσει. Σ' αυτή τη λογική, οι προαναγγελθείσες «κρίσεις» -ενεργειακή και επισιτιστική-, καθώς και η επιθετική επαναφορά της πυρηνικής ενέργειας έρχονται με μεγαλύτερη ώθηση από αυτήν την πολεμική σύγκρουση, κι ακόμα δεν έχουν δείξει τα δόντια τους.

Το φάντασμα του «ψυχροπολεμικού» εφιάλτη επανέρχεται μαζί με την όξυνση του εθνικισμού και του μιλιταρισμού που τον συνοδεύει. Η ειρήνη των κυρίαρχων αποτελεί την άλλη όψη του πολέμου, καθώς η απαιτούμενη προεργασία για τον «μη πόλεμο» συνοδεύεται πάντα από ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης των εμπλεκόμενων κρατών, αλλά και διαρκή αναβάθμιση των εξοπλιστικών τους συστημάτων. Οι επιλογές αυτές δε μπορούν να ιδωθούν ξέχωρα από το γενικότερο μιλιταριστικό καθεστώς που εγκαθιδρύεται και στοχεύει σε κάθε πτυχή της ζωής: κοινωνικός έλεγχος, επιτήρηση, εκπειθάρχηση, καταστολή.

Για όλους αυτούς τους λόγους, δε συντασσόμαστε με κανένα κυριαρχικό μπλοκ. Δε θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους, ούτε θα συμμετάσχουμε στην εκτυλισσόμενη ανθρωποσφαγή μεταξύ των από κάτω. Ο δικός μας πόλεμος είναι κοινωνικός – ταξικός απέναντι στους δυνάστες μας. Απέναντι σε κράτος, κεφάλαιο, πατριαρχία. Απέναντι σε έθνη, σύνορα, στρατούς. Απέναντι στους πολέμους και την ειρήνη των κυρίαρχων.

Να σαμποτάρουμε την πολεμική μηχανή.

Να σταθούμε δίπλα με όσους υφίστανται τη φρίκη του πολέμου, με όσες λιποτακτούν από τα εθνικά κελεύσματα.

Να χτίσουμε γέφυρες αλληλεγγύης μεταξύ των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων στην Ουκρανία, τη Ρωσία και παντού.

Για έναν κόσμο ανεξούσιο και ελεύθερο. Για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΡΑΤΩΝ – ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτση (agros.espivblogs.net - agros@espiv.net)

